

И верящий народъ съ приведена глава  
се вслушваше во тезъ пророчески слова,  
и мудро стъпваше, следъ отпуса черковень,  
къмъ дома, — първи път, презъ гнета петвековень,  
во храма Божий чулъ желанна сладка речъ:  
— Бъдете готови! Часътъ не е далечъ...

И намъ се пада дялъ да сме изкупна жертва  
на бъдни дни... Блаженъ, отъ прозябанье мъртво,  
тозъ който въ словото Господне оживей,  
тозъ който правдата въ сърцето си взлелей,  
че въ тоя святъ смъртьта изкупува живота...  
Кръвта на Божий Синъ проляна на Голгота,  
кръвта на хиледи борди за светлина  
говори: Братия, дерзайте, — въ кръвнина  
изгрява слъндето на бъдащностъ честита!

О чудни времена! Брожение неприкрито, —  
отъ него въздуха бе сякашъ заразенъ.  
Въ мечти и помисли за бъдащия день,  
бе настоящия забравенъ... Вечъ настана  
и цвятна пролетъ; ей наметна се Балкана  
въ зелена долама; работни драги дни  
дойдоха, ала се нарядко въ равнини  
орачътъ охолень вестяваше съ орало  
и, като никога, бе глухо, запустяло  
по пътища, преди тъй шумни въ прелетъта.  
Вместо по стъгдите, потайно по къщи  
на сборъ работници съ търговци се беряха  
и други сметки тамъ по други редъ държаха;  
и често пъти тъй до късно празношь чакъ  
те престояваха. Край буйния оджакъ  
раправяше се тамъ за дните неотдавни,  
за паметни дѣла на труженици славни,  
не жалили животъ за своя роденъ край,  
тезъ на които се тъжовний гробъ незнай.  
или за онезъ които, по чужбина  
бездомни скитници, разсипваха мърщина

